

Biệt thự được xây trên một khu đất rộng năm ngàn thước vuông, giữa cái hồ rộng menh mông, đi vào bằng con đường độc đạo trải đá dăm trắng. Trong vườn, không có cây cối nào hết. Những luống hoa tươi hoặc thảm cỏ non — đặc điểm của những tòa nhà sang trọng — cũng không có. Trông được quét vôi xám âm đạm, cửa sổ cũng sơn xám.

Cửa nhà xe đóng kín mít. Nhà bếp sạch như chùi, không một vết khói, chứng tỏ chủ nhân không có thói bếp nấu nướng trong biệt thự.

Toàn thể cửa sổ trên lầu đều đóng chặt, che bằng rèm nhung đỏ dày cộm, ánh sáng mặt trời không thể lọt vào. Một cái máy điện lớn tới tận ban phát hơi lạnh cho khu nhà to lớn.

Cuộc hội nghị la lùng diễn ra trong một căn phòng hình vuông như cái hộp, trần thấp lè tè, cũng quét vôi xám như bên ngoài.

Đồ đạc gồm vên vện một cái bàn sắt lớn kê chêm chệch giữa nhà trên nền gạch men trắng toát, và 8 cái ghế sắt lùn tịt, lót đệm xanh. Ngoài ra, không còn gì nữa hết.

Một trong hai người đối thoại là Simun.

Hắn ngồi yên trên ghế nét mặt dăm chiêu, lông mày nhíu lại. Điều thuốc lá trên môi hắn đã cháy quá nửa mà hắn quên chưa gạt tàn. Cuộc bàn luận dang lên tới mực độ gay gắt, khiến Simun có cảm giác là một lò sưởi lớn được đặt trong phòng.

Kể nói chuyện với Simun, đeo mặt nạ. Hắn ngồi xa Simun, hai tay đặt trên mặt bàn, lia lửa sáng quắc bốc ra khỏi mắt. Tiếng nói của hắn oang oang như chuông đồng :

— Tôi kêu anh đến đây để giải thích thái độ của anh đối với thằng Z-28. Lệnh của tôi, anh nhớ không ?

— Thưa nhớ. Lệnh của ông là hạ sát Z-28 nếu hắn tỏ ra ngoan cố, còn nếu hắn chịu nhượng bộ, thì chỉ tổng xuất ra phi trường, mua vé hãng Air-Laos cho hắn về Sài Gòn lập tức.

— Vậy hắn ngoan cố hay chịu nhượng bộ ?

— Thưa, hắn không như người khác đâu. Tình gan lì của hắn đã khét tiếng khắp Đông nam á. Thà chết, hắn không bao giờ đầu hàng.

— Tôi không cần hắn đầu hàng.

— Nhượng bộ với đầu hàng cũng thế. Tôi tìm cách khuyến nhủ hắn, song hắn nhất định không nhượng bộ, đầu là nhượng bộ một bước nhỏ.

— Rồi sau cùng anh phải giết hắn.

— Tôi đã báo cáo với ông là hắn đang còn sống.

— Đang còn sống nghĩa là thế nào ? Anh giết hắn nhưng hắn đã thoát chết, hay anh bị hắn đánh bại ?

— Thưa không. Tự tôi đã tha cho hắn.

— Tha cho hắn. Tha chết cho Z-28. Anh mất trí đến nơi rồi. Anh thừa hiểu rằng riêng thủ cấp của hắn cũng đáng một triệu đô la Mỹ. Một triệu cũng còn rẻ. Bắt sống hắn, đem bán lại cho Bắc Việt, là có thể kiếm được hai triệu đô la là ít. Trong khi đó, chiến dịch Hoa Phong Lan của ta mất bao tâm cơ và tiền phi mà chỉ thu hoạch được hai triệu đô la.

— Thưa ông, tôi biết rõ lắm. Nhưng tôi không thể nào giết hẳn.

— Anh sợ ư ?

— Thăng Simun này dọc ngang từ lâu tại Đông dương chưa từng biết sợ là gì.

— Nếu không sợ, tại sao anh không giết hẳn, như tôi đã hạ lệnh.

— Vì hẳn là ân nhân của tôi.

— Hừ, có lẽ anh sắp bảo chữa rằng trước kia hẳn đã cứu anh thoát chết.

— Sự thật là thế. Sự thật là cách đây gần 20 năm, hẳn đã cứu tôi khỏi tay linh đoàn dọc biên giới.

— Tôi không tin. Hồi ấy, hẳn chỉ là một thiếu niên măng sữa.

— Ông không tin là quyền của ông. Hẳn chỉ 10, 12 tuổi là cùng. Nhưng nhờ cây nã kỳ dị của hẳn, tôi còn sống sót đến ngày nay. Tôi đã thề sẽ trả ơn. Định mạng đã run rủi cho tôi gặp hẳn, và hẳn lại là Z. 28, kẻ thù của Quốc tế Đặc vụ.

— Trời ơi, một ông già như Simun, giết người không gớm tay mà cũng biết tình cảm vụn.

— Dầu sao tôi cũng là con người. Kẻ giang hồ như tôi không thể vong ân bội nghĩa. Nếu tôi vong ân bội nghĩa, anh em từ chiêng sẽ khinh bỉ tôi.

— À, anh đã phản bội.

— Kẻ giang hồ như Simun không khi nào phản bội. Tôi đã tuyên thệ, tôi quyết giữ lời thề ấy đến phút cuối cùng. Tôi không khi nào phản bội Quốc tế Đặc vụ. Song ông cũng đừng bắt tôi phải phản bội ân nhân.

Người đeo mặt nạ đập bàn, sáng tiếng :

— Dầu sao, anh cũng đã trái lệnh tôi. Trái lệnh, tất anh phải chết.

Simun cười nhạt :

— Ông đừng buộc tôi phải cạn tài ráo máng. Trước khi vào đây, tôi đã đề phòng chu đáo rồi. Vệ sĩ của tôi đang đợi ở ngoài. Nếu tôi không ra, họ sẽ không để ông yên. Ông đừng quên tôi là ông vua anh chị ở Vạn tượng.

Người đeo mặt nạ nghiêng rặng tức tối :

— Anh đã đề phòng chu đáo song còn quên cái này.

Khẩu súng còn của hẳn được rút ra khỏi vỏ, chìa về phía Simun. Song Simun cũng rút súng nhanh như chớp. Hai người găm giữ nhìn nhau.

Simun vẫn cười nhạt :

— Nếu ông bắn trước, tôi sẽ nổ súng liền. Hẳn ông đã nghe tài thiện xạ của tôi từ lâu. Tôi bắn không đến nỗi dở. Phiền ông cất súng vào túi. Tôi vẫn muốn làm việc dưới quyền ông, song tôi không muốn ông coi thường tôi.

Người đeo mặt nạ lẳng lẳng cất súng vào túi. Simun nói, giọng bình thản :

— Thôi, chúng mình hòa với nhau. Nếu ông còn muốn tôi tiếp tục trung thành, xin ông tôn trọng nghĩa khí giang hồ của thằng cụt chân Simun. Thật vậy, Simun sẵn sàng vâng lệnh ông để giết tất cả mọi người trên trái đất này, kể cả thủ tướng Lào, hoặc người đàn bà đẹp nhất thế gian nếu ông muốn, song xin trừ ân nhân.

Người đeo mặt nạ đứng dậy, thở dài ảo não :

— Thái độ của anh làm tôi vô cùng ngạc nhiên. Sau nhiều năm hoạt động, chưa bao giờ anh trái

lệnh tôi. Và đây là lần đầu tiên. Tôi xin lỗi anh đã dùng súng lục hăm dọa. Lẽ ra đối với một người bạn thân tín, một thuộc viên trung thành, tôi không nên làm như vậy. Chẳng qua tôi quá giận anh nên mất bình tĩnh.

Simun cũng đứng dậy :

— Kính chào ông. Bây giờ, ông quyết định ra sao ?

Người đeo mặt nạ đáp :

— Tôi sẽ liền lạc ngay với ông Sam Phoun. Và trước khi trời sáng rõ, ta sẽ gửi thư cho ông bộ trưởng Phủ Thủ tướng đặt điều kiện. Để anh khỏi mất lòng, ta buộc chính phủ hoàng gia trả Văn Bình về Sài Gòn nội ngày nay bằng phi cơ Air-Laos.

Người đeo mặt nạ đặt bàn tay lên vai Simun :

— Văn Bình là đứa cứng đầu nổi tiếng. Hắn chịu rời Vạn tượng hay không, tôi chưa dám chắc. Nhưng nếu hắn ở lại, và xia vào công việc của ta, nhất định ta phải trừ khử hắn. Tôi xin thành thật hỏi anh câu này : nếu Văn Bình ở lại, anh còn cứu hắn nữa không ?

Simun nhún vai :

— Tôi đã nói rõ cho hắn biết rồi. Ngày xưa, hắn cứu tôi một lần, giờ đây tôi đã trả ơn. Nếu hắn tiếp tục phá phách, miễn cưỡng tôi phải có thái độ.

Người đeo mặt nạ cười :

— Anh Simun là con người lạ lùng ! Cũng may chúng ta chưa đến nỗi bắn nhau.

Simun cũng cười :

— Tôi không tin lúc này ông chủ tâm bắn tôi. Ông muốn dọa tôi đấy thôi.

Người đeo mặt nạ rút súng, ném lỏng chông trên bàn, giọng thản mát :

— Anh nhìn xem khẩu còn có viên đạn nào không ? Nếu muốn giết anh, tôi đã bỏ đạn vào súng. Anh thấy chưa ?

Simun cũng đặt súng lên bàn, bấm nút cho hi đạn tuột ra :

— Xạc giờ của tôi cũng không có đạn. Xạc giờ trống không, chắc ông đã thấy.

Người đeo mặt nạ ôm chặt lấy Simun :

— Chú Simun, chú làm tôi cảm động rất nhiều.

Simun cho hi đạn vào súng. Được người đeo mặt nạ hôn vào má, hẳn rộn người. Phải, Simun cố tình dùng xạc giờ không đạn, nhưng một viên đạn duy nhất đã nhảy vào nòng sẵn sàng. Simun lấy cò, viên đạn kinh khủng này sẽ có thể giết người trong vòng 5 thước. Simun chỉ cần bắn một viên đạn. Hắn cũng không lạ gì người đeo mặt nạ. Khẩu súng còn trống rỗng vừa được đặt lên bàn không phải là khẩu súng hồi nãy.

Thật vậy, người đeo mặt nạ có 2 khẩu, khẩu có đạn, khẩu không đạn. Simun muốn phá lên cười khi nghĩ đến thủ đoạn của người đeo mặt nạ.

Hơn ai hết, hắn biết là người đeo mặt nạ không thể giết hắn. Vì hắn là cộng sự viên thân cận và đặc lực từ nhiều năm nay. Từ nhiều năm nay, hắn đã mang lại hàng triệu đô la cho người đeo mặt nạ.

Người đeo mặt nạ có một thể lực ghê gớm, giết người dễ dàng như giết ruồi muỗi, nhưng

Simun cũng có hàng chục đàn em trung thành và tài ba dưới quyền. Hắn chết, bọn đàn em sẽ báo thù. Người đeo mặt nạ trắng thiên, hoặc dọn thờ mới hy vọng thoát khỏi viên đạn phục hận.

Vả lại, trong lúc này, người đeo mặt nạ đang cần bản. Hắn cũng đang cần người đeo mặt nạ.

Simun nhường người đeo mặt nạ ra trước. Hắn vẫn có thói quen như vậy. Thói quen đi sau, sợ viên đạn hoặc mũi dao vào gáy. Gần bạc đầu trong nghề súng đạn quốc tế, Simun đã mất hẳn lòng tin vào giá trị của cái bắt tay, hoặc nụ hôn thân thiện.

Dường như không quan tâm đến thái độ dè dặt cố hữu của Simun, người đeo mặt nạ khoan thai bước ra hành lang. Rồi hắn thân mật vỗ vai gã cụt chân :

— Chú Simun còn giận anh nữa không ?

Simun lắc đầu :

— Tôi đâu dám. Thật ra, tôi có lỗi với ông rất nhiều.

Người đeo mặt nạ cười hà hà :

— Phải là tôi xin lỗi chú mới đúng. Nào ta bắt tay nhau thân thiện lần nữa.

Simun cười theo. Trong thâm tâm, hắn cũng không biết là cười thật, hay cười giả nữa. Đòng kịch liên tục trong mấy chục năm, hắn đã làm lần giữa thật và giả.

Tuy mang chân gỗ, Simun đi thoăn thoắt. Người đeo mặt nạ hỏi :

— Chú đầu xe ở đâu ?

Simun uốn ngược đáp :

— Thưa, toàn quyền ông. Tôi đang là trợ lý Chiến dịch Báo Ái Phi luật tán.

— Ồ, chú thật trọng rất đúng. Nhân viên của dịch đồng như kiến cỏ, mình sợ hờ một giây là chết không kịp ngáp.

Simun từ từ xuống thang gác. Người đeo mặt nạ lặng lẽ nhìn theo rồi trở vào phòng khóa trái cửa.

Ra đến vườn, Simun vươn vai hít mạnh khí trời vào lồng ngực. Những đám mây trắng xóa kéo nhau chạy nhanh trên nền trời hồng nhạt.

Một ngày nắng gắt bắt đầu.

Tiếng kèn xe hơi réo vang. Simun nhàn nhàn hút thuốc lá, đếm bước một trên con đường đất đỏ.

*

Tiếng kèn xe hơi dưới đường cũng đập vào nhĩ tai Văn Bình. Song trong không khí trong trẻo ban mai, tiếng chuông điện thoại leng keng trên bàn bồng có một âm thanh rộn rã, mãnh liệt hơn.

Tuy nhiên, Văn Bình không kinh ngạc.

Chàng biết sớm muộn sẽ có người gọi chàng. Có thể là Quỳnh Loan, nàng tiên của ban Biệt vụ, vừa được ông Hoàng đặc phái lên Vạn tượng, đội lột tù viên văn hóa trong tòa đại sứ Việt nam. Lên đến nơi, nàng sẽ đợi chàng tiếp xúc. Song có lẽ vì nhớ chàng quá nên nàng gọi điện thoại cho chàng, để than thở nỗi niềm cô đơn của một đêm không ngủ trong gian phòng quá rộng và quá lạnh.

Người gọi có thể là Simun. Hắn tha chàng không giết vì trót mang ơn cứu tử. Song hắn